

UNA CONVERSA SOBRE EL SUCURSALISME

Un excellent amic meu, d'indiscutible patriotisme, em deia no fa gaire, que la meua campanya anti-sucursalista la trobava, si més no, exagerada. Li vaig demanar per què.

—Perquè el perill que assenyaales —em contestà— de veure produir-se a Barcelona una situació demogràfica i política amb més castellans que catalans, el considero improbable, més encara, perquè conec la força integradora del nostre país, força que sempre ha acabat triomfant, és a dir, atreient els immigrants i integrant-los al nostre poble. No oblidis que els Estats Units, primera potència mundial, *deu la seva força als immigrants*.

—El problema no és el mateix ni les circumstàncies polítiques, històriques i geogràfiques són les mateixes. Al contrari, l'exemple dels Estats Units ve a confirmar les meves temences, car els naturals del país eren els indis, que es trobaven a la casa llur, amb una llengua i una civilització pròpies. I els «immigrants», com tu dius, han acabat destruint-los com a poble i tancant-los a la gàbia per ensenyar-los als turistes. La gàbia és anomenada «reserva» i fa olor de museu. Creu-me. Si no comencem una croada enèrgica i entusiasta contra el sucursalisme, vindrà un dia que als museus s'ensenyarà com una cosa pintoresca, un maniquí vestit amb roba de vellut, berretina vermella i espadenyes de vetes, amb un porró a la mà! i un cartellet que dirà: «antiguo tipo de indígena del país: se conocía con el nombre de catalán».

I els turistes de Madrid, de Cuenca i de Guadalajara es faran un panxó de riure i exclamaran:

—«Que gracioso».

—Tú sempre seràs l'home de les anècdotes —em digué el meu amic. I afegí:

—Vols dir-me exactament què entens tu per «sucursalisme»: A veure si ens entendrem.

—Sucursalisme —li vaig explicar— vol dir, senzillament, partits polítics que són «sucursals» de grans partits, radicats a fora. Aquestes centrals donen les directives a seguir, tracen la línia de conducta i les sucursals, disciplinades, han d'obeir. L'experiència demostra que les centrals en qüestió no permeten mai que les sucursals puguin treballar per llur compte. Aquests partits sucursalistes han enquadrat la gran massa dels immigrants a Catalunya, explotant el truc de la llengua i han procurat sempre que no s'integrin espiritualment i políticament a la vida catalana.

Quan el catalanisme, a començaments d'aquest segle, començà a representar una força política seriosa, els governs de Madrid (liberals o conservadors) enviaren a Catalunya un demagog espanyolista sense escrúpols, subvencionat amb els fons secrets de Governació, per oposar al catalanisme un partit espanyolista popular, que era el radical de Lerroux.

—Però a les eleccions del 1931 l'Esquerra Republicana de Catalunya, fundada per Francesc Macià, va liquidar el partit lerrouxiista i les masses populars d'immigrants votaren per l'Esquerra —li vaig dir.

—D'acord. És exacte —va reconèixer— I això va durar fins a la guerra civil —vaig continuar explicant-li— desencadenada, no ho oblidem, contra tres objectius: l'article 26 de la Constitució sobre la separació de l'Església i de l'Estat, la Reforma Agrària i sobretot, l'Estatut de Catalunya. Franco va aconseguir la unitat a Espanya amb el crit de «Abajo el Estatuto Catalán».

Després vingué la repressió anti-catalana més ferotge i cruel que ha conegut la història, seguida de 40 anys d'espanyolisme agressiu, durant els quals els patriotes de casa nostra hagueren de viure a l'exili o amagant-se a les catacumbes. La tasca de descatalanització fou seguida d'una ofensiva de castellanització metòdica, enviant milions d'obrers castellans al nostre país, no com a turistes, sinó per implantar-s'hi. Avui, el 80 % d'aquests immigrants s'han integrat als partits sucursalistes, socialistes i comunistes, que pel 1931 eren pràcticament inexistents a Catalunya.

Suposo que ara comprens el perill del qual parlo.

—Potser tens un xic de raó —va convenir, per fi, el meu amic.

—Però m'agradaria que donessis solucions possibles i, sobretot pràctiques. Què es pot fer?

—Començar una veritable campanya de defensa de la nostra llengua i denunciar els perills del sucursalisme. Explicar als no catalans residint en permanència a casa nostra, que llur interès és ajudar-nos a refer una Catalunya gran i a fer respectar la personalitat catalana permetent a la indústria i al comerç de casa nostra de prendre grans iniciatives, de fer valer el nostre esperit creador i el nostre dinamisme. Car ells vingueren a la nostra terra perquè «Catalunya era diferent» de la llur, i per ells era la terra promesa, perquè ací han trobat uns mitjans de vida que no tenien al seu país d'origen. Si el sucursalisme ha de condemnar Catalunya a esdevenir novament «una región con 4 provincias como las demás», se n'hauran d'entornar i hauran perdut el temps i les il·lusions. Que llur interès és d'integrar-se, no a un partit sucursalista, sinó a Catalunya, aprenent el català i enviant llurs fills a l'escola catalana perquè en surtin tan catalans com nosaltres. Que així ho han fet a milers de Pérez, Garcías, Martínez i Gutiérrez que han esdevingut uns ardents defensors de la nostra causa nacional. Posar cartells invitant-los a enviar llurs infants a les escoles catalanes, organitzar curses de català per als pares, fer tasca cultural i d'amor per fer-los conèixer la nostra història i les nostres riqueses espirituals.

Així sembrarem unes llavors que un dia o altres donaran llur fruit.

Domènec de Bellmunt